

Legendy a povídky z Attarmie 2

Vyplavený meč

Několik dní po Bitvě portálů

Bouře zuřila mnoho dní. Provazy deště dopadaly na rozvířené moře, po kterém se proháněly obří vlny. Větrné víry rvaly vodu z její rozložitě masy a vytahovaly ji v divokých kruzích do výše. Pobřeží bylo bičováno živly a změnilo se v mokré a šílené peklo.

A pak, stejně náhle jak bouře přišla, tak také odešla a na pobřeží se vyplavily poklady.

*

Blb, Blboun, Kretének, to naše malé Hovádko. Takhle mu říkali bratři, když na něj zrovna byli milí. Když se na něj zlobili, nazývali ho mnohem hůř. A nejhorší na tom bylo, že byl těmito přezdívkami oslovován tak dlouho, že vlastní jméno, jméno, které mu dala máma, zapomněl.

To byl jeho největší problém. Že zapomínal. Zapomínal vypustit slepice, zapomínal nástroje na poli, zapomínal, kde se nachází jejich chalupa a často musel spát v lese, když se ho bratři nevydali hledat. Když měl ještě mámu, tak to šlo. Ona mu uměla pomoci. Uměla v něm upevňovat to důležité a on pak zapomínal méně. Ale ona odešla a on pozvolna zapomněl, jak vlastně vypadala.

Máma ho měla ráda. To se však nedalo říci o jeho otci a o jeho bratrech. Měl tři. Sám jim v duchu říkal Kruťák, Lamač a Ohníček. Ve skutečnosti se jmenovali, a to moc dobře věděl, Kich, Liam a Olin. Jméno otce nebylo důležité, protože to byl prostě Otec. Když si člověk málo pamatuje, je vhodné nesnažit se zapamatovat si vše a zbytečnosti vypouštět. Ale jména bratrů nebyly zbytečnosti a slovo Otec bylo pro Kreténka synonymem nejkřutějších hrůz.

Byl zapomnětlivý, hloupý, slabý a jeho rodina mu to vždy ráda připomínala. Na jednu stranu vypadal jako hromotluk, ale neměl Kruťákův švih a nebyl rychlý jako Lamač či obratný jako Ohníček. Nejraději se od nich všech držel co nejdál. Nikdy ho ani na chvíli nenapadlo, že by prostě mohl odejít.

*

Ráno toho dne, když se bouře uklidnila, poslal Otec jeho a bratry na pobřeží, aby pátrali, co mohla bouře vynést na břeh.

Kretének děkoval bohům, že bouře ztichla, protože nemoci vyjít z chalupy a být s těmi čtyřmi v jedné místnosti, to bylo víc, než by vydržel zdravý muž, a ne nemocný, jako byl on sám.

Kruťák se s ním rozloučil pořádným políčkem a Ohníček mu tak sevřel kůži na ruce, že pálila a byla celá rudá. Poslali ho na pláž a sami se váleli pod stromy. Povídali si, jen bohové vědí o čem, ale asi o něm. Protože se často smáli. Vždycky se smáli, když si povídali o něm.

Blbounek procházel ten binec, který vyplavila bouře. Kusy dřeva, ale i kameny, vše pečlivě zabalené do mořských řas. Bavil se tím, že do kamenů kopal a představoval si, že jsou to hlavy jeho sourozenců.

A pak se najednou řízl.

Nakopl zrovna hladký kulatý kámen ukrytý v řasách, ale kámen mu to oplatil. Prořízl mu koženou botu, která již předtím byla plná děr, a kousl ho i do nohy.

„Co to děláš, ty b-blbej kamene!“ rozkřičel se Blbounek a kopl do spletence řas.

Oslnil ho lesk kovu. Kov byl cenný! Kretének se naklonil blíž a zvedl řasami obalený předmět. Nebyl to jen nějaký kus zrezlého železa. Byl to kvalitní ocelový meč a po rzi ani památky. Kretének si matně vzpomínal na pohádky, které mu kdysi vyprávěla jeho maminka. Na ty o rytířích a o kouzelnících vyzbrojených právě takovými zbraněmi.

Blbounek chvíli uvažoval, která strana je ta ostrá, a tak se pohledem dostal až k hrušce, ve které spatřil vyryté písmeno S zakončené hlavou hada. Hranatou krásnou hlavičkou.

„To je meč r-rytíře!“ zaradoval se Blbounek. „Teď už se mi nikdo nebude smát!“ vykřikl a několikrát sekl ostrím do vzduchu. „Tumáš Lamači! To máš za tu nohu! K-kulham, víš? A víš p-proč?! Tady! Ha! A teď jsi s-sám bez nohy! To koukáš, v-vid?“

Představa, jak má nad svými bratry navrch se rozplynula jako dým, když od lesa uslyšel Kichův hlas: „Hej, Hovádko... Co to tam máš?“

„Nic!“ vykřikl, ale bylo pozdě. Trojice bratrů přicházela a meč už viděli. Teď mu ho seberou. A bohové ho chraňte, jestli slyšeli, co právě vykřikoval. Ti by ho ztrestali. Možná by mu Lamač znovu něco zlomil. Třeba ruku. Nebo by ho Kruťák potopil do příboje a držel ho tak dlouho, až by rozhazoval rukama a nohama a prosil o slitování.

Jsem rytíř!

„Podívejte se na něj!“ vyprskl smíchy Olin, řečený Ohníček. „Jak tam stojí, jak připosraná kráva. To si s tím chceš vypíchnout oko?“

Kruťák se usmál a řekl chladně: „To by se mu mohlo stát, když by si hrál s ostrým předmětem, ne?“

Lamač ho jen poplácal po zádech a Olin se zlověstně rozchechtal.

„Ne-nechci vám ublížit!“ vypískl Hovádka a počural se.

„Ty jsi vážně blbec,“ zhodnotil temně Kruťák a postupoval spolu s bratry vpřed.

Blbounek už už pokládal zbraň, když si na něco vzpomněl: „Brání slabé a zahání zlé. Neznají strach a nebojí se. Vždy budou stát na straně dobra.“ To byl hlas jeho matky. Nevěděl, co to bylo za pohádku nebo příběh. Věděl, že je rytíř. Nesmí se bát.

„O-odejděte!“ zakvílel a pořád nezněl přesvědčivě, ačkoliv sám už přesvědčený byl. Snad nikdy v životě nebyl tak přesvědčený. Kdyby se ho jeho bratři snažili někdy pochopit, viděli by to. Oni ale neviděli nic.

„Tak už toho nech. Máváš tu s tím jak s praporem,“ říkal Olin.

„Navíc to držíš špatně!“ zkusil trik Liam.

„Já vím, jak se drží m-meč,“ vypískl Blbounek a náhle udeřil.

Léta nahromaděný vztek se vzňal jasným plamenem, který Kreténkovi hořel před očima, když pobíjel své bratry. Nejprve usekl ruce Liamovi, když se po něm natahoval. Pak probodl Olina a dvěma skoky dohonil Kicha a uštědřil mu hlubokou ránu přes záda.

„Jsem rytíř!“ tančil a smál se nad svými umírajícími bratry.

*

Rytíř musí překonat svůj strach, šeptal si, když se v zakrvavených šatech a s rudým mečem vplížil do chalupy. Nenapadlo ho umýt se v moři ani očistit zbraň, takže z meče stále vlály provazce chaluh.

„Otče,“ zašeptal. Ale tak potichu, aby ho nikdo nemohl zaslechnout.

Jsem rytíř!

„Otče!“ zakřičel pořádně.

„Kichu? Jdi se podívat, co je s bratrem. A nějak ho umlč, prosím tě.“

Hlas šel z půdy. Otec tam občas chodíval. Zvlášť po odchodu matky. Nikdo z bratrů tam nesměl být s ním. Rytíř s mečem v jedné ruce zdolával volnou levačkou příčky žebříku. Příšerně se bál, ale tohle byla zkouška. Zkouška odvahy.

„Říkal jsem... U všech Attarských krystalů. Co jsi zač?“ zvolal jeho otec, když ho tam uviděl. Lekl se tak, že spadl na zem a po patách se plazil pryč od dřevěné truhly. Od té, kam uložili věci po matce. Od té, ke které sám Rytíř chodil, když bratři ani otec nebyli nikde poblíž.

Potěšení, které v Rytíři vyvolal pohled na svého tyrana, jak se před ním plazí v prachu půdy, vystřídal vztek, když si uvědomil, že truhla, ve které se přehraboval, obsahovala pozůstalosti po jediné bytosti, která ho kdy měla ráda. Byla to jeho truhla. Nikdo neměl právo se k ní přibližovat. Nikdo.

Jazýček vah mezi radostí a zlostí byl zlomek vteřiny vyrovnán. Pak se začal naklánět a nakonec se zcela stočil tam, kde odpočíval dlouhá léta hluboký vztek. A nejen to. Spolu s ním i Rytířova touha po svobodě.

Jsem rytíř! Neznám strach. Už nikdy nebudu znát strach, připomněl si, když přikročil, stále celý zakrvavený, ke svému otci a rozkrájel ho mečem na kaši.

*

Dlouho se toulal.

Neuměl lovit ani rybařit. A z lidí měl strach.

Nakonec mu ale nezbylo, než se jednou večer přihrást k malému ohni. Byla mu zima a kručelo mu v břiše, až ho to bolelo. V táboře trávil noc obchodník se ženou. Ještě nespali. Jen seděli, přitulení bok po boku, přes záda přehozený plášť a popíjeli z měchu víno. Na ohni se opékal králík.

„Jsem rytíř!“ zvolal Rytíř.

Obchodník uviděl špinavého, zakrváceného lapku. Popadl kuši, která mu ležela u nohou, a vystřelil po něm. Jen zázrakem se netrefil. Rytíř ho nenechal nabít. Zabil ho a pak i jeho vřešticí ženu, protože nechtěla zmlknout. Když tábor ztichl, sedl si k ohni a s krvavými prsty se obíral opékaným králikem.

Nenapadlo ho, podíval se do vozů, jestli třeba nevezou sudy s nasolenými rybami, nebo pivem, nebo něčím teplým na sebe, přestože cítil blížící se zimu. Prostě se najedl a odešel.

*

Mistr Ignal ze Strážní Věže měl obzvláště nevydařený den. Ráno mu ukončili pracovní poměr, protože prý obtěžoval svou studentku, což nedělal, ale ona asi měla milostný poměr s Ignalovým nadřízeným, protože ten jeho argumenty smetl ze stolu.

Do toho zjistil, že jeho žena pláchla s čarodějem Verlinem, jeho (kdysi) věrným (ba přímo rodinným) přítelem a než s ním utekla kdovíkam, nezapomněla vybrat bankovní konta.

Ignal se rozhodl okamžitě vypadnout a hnal koně, dokud se zvíře neunavilo tak, že si dovolilo pojit. Ve smrtelné křeči milý koník Ignala shodil a mág se udeřil do hlavy tak nešťastně, že několik hodin ležel v limbu, a když se probral, zjistil, že si krví z vlastní hlavy zapatlal drahocennou róbu.

Není nic horšího, než potkat rozzuřeného kouzelníka. A právě to se bohužel stalo Rytíři.

Mistru magických praktik zastoupil cestu špinavý, smradlavý, zakrvácený venkovan. Zamával mečem a zahuhňal: „Jsem rytíř!“

Mistra Ignala nenapadlo uvažovat, že je ten chlapec určitě slabomyslný. Nenapadlo ho zapřemýšlet, jestli to není ten vrah, co se potuluje po zdejší cestě. Nevěnoval tomu chlapci žádnou hlubokou myšlenku. Prostě tam byl, a to zuřícímu kouzelníkovi stačilo.

„!Theora-Thesada-Muer!“ pronesl Ignal a pokračoval dál.

Dopad kamenného kvádrů Rytíř, dříve známý jako Blbounek, vůbec neucítil. Duše z něj vyskočila tak rychle, že se jen oklepala a zapomněla, že už nepatří k tělu rozdrčenému tunou vápence.

Potom ale Rytířova duše spatřila někoho, koho znala. Jedinou bytost na světě, která pro něj měla i jiná slova, než slova pohrdání.

„Malý Beleme, můj drahý sladký Beleme.“

„Mami? Jsi to ty?“

„Jsem to já, chlapče. Jak se můj chlapec jmenuje?“

„Belem, mami. Já jsem Belem.“

*

Vedle kvádrů zůstal ležet meč. Ignal se na něj ani nepodíval. Až jiný čaroděj, Filorin ze Soulu, který tudy projížděl chvíli po Ignalovi, meč uchopil. Důkladně pohřbeného těla pod kamenem si ani nevšiml. Plně se soustředil na písmeno S v hrušce.

„S... S... S... Ne, neznám žádného čaroděje, jehož jméno začíná S a má v lásce hady.“

Pak Filorin pokrčil rameny, a aby se nebezpečnou zbraní nemohl nějaký venkovan zranit, zahodil ji do roští.

A tam meč odpočíval a čekal, až se vrátí jeho pravý pán.